

Bir Müslüman, Hz.Ali (R.A) ve Âl-i Beyt-i Sevmekle İbadet Mükellefiyetinden Kurtulabilir mi?

Bu meselenin tam olarak anlaşılabilmesi için, şu üç noktanın izahı lâzım geliyor:

- 1) *İbâdet nedir? İnsanlar niçin ibadetle mükelleftirler?*
- 2) *Muhabbet nedir? İnsan, kime, ne ölçüde muhabbet edecektir?*
- 3) *Âl-i Beyt sevgisinin dinimizdeki yeri nedir?*

- **İbadet Nedir?**

İbadet; kulun, Allah-ü Teâlâ'ya karşı ta'zim, hamd, şükür gibi vazifelerini, O'nun emrettiği tarzda yerine getirmesidir. İnsan; Cenâb-ı Hakk'ın sonsuz ihsan, ikram ve nimetleriyle beslendiğini düşünerek, O'na karşı hamd ve şükür vazifesini, nihayet tevazu ve mahviyet içerisinde yerine getirmekle mükelleftir. Bu ise, ancak ibadetle olur. İbadet eden insan, bu dünya misafirhanesinde, Allah'ın emri dâiresinde oturup kalkar, yiyip içer, her türlü fiil ve hareketlerini O'nun emirlerine göre tanzim eder. Başkasının değil, ancak Allah'ın kulu olarak yaşar. Bu kulluk onu, hakiki insaniyete, gerçek şerefe, haysiyet ve ismete kavuşturur. Zaten insanların yaratılış gayesi ibadet ile bu şerefe nâil olmaktır. Nitekim, Cenâb-ı Hak Zâriyât sûresinde:

"Ben cinleri ve insanları, ancak bana ibadet etmeleri için yarattım."
(Zâriyât, 51/56)

buyurmaktadır. Diğer bir âyet-i kerimede de şöyle buyuruyor:

"Ey insanlar! Sizi ve sizden evvelki insanları yaratan Rabbinize ibadet ediniz ki takvâ mertebesine nâil olasınız. Ve yine Rabbinize ibadet ediniz ki, Arz'ı size döşek, semâyı binanıza dam yapmış; ve semâdan suları indirmiş ki, sizlere rızık olmak üzere yerden meyve vesair gıdaları çıkartsın. Öyle ise Allah'a misil ve şerik yapmayınız. (Bilirsiniz ki, Allah'tan başka Ma'bûd ve Hâlikiniz yoktur)." (Bakara, 2/21-22)

Evet, Cenâb-ı Hak, semâvatı güneş ve yıldızlarıyla, zemini deniz ve karalarıyla en mükemmel bir surette yarattı. Ve insanı o muhteşem kâinat ağacından, ilminin hassas ölçüleriyle nice eleklerden geçirerek, en mükemmel bir meyve olarak süzdü. O küçük insanı, bu muhteşem kâinatın bir hülâsası haline getirdi.

İnsanın ruhuna, her biri kâinattan daha kıymetli lâtifeler yerleştirdi. Ona her nev'i güzellikleri seyredebilecek bir **göz**, yiyeceklerin ayrı ayrı tadlarını zevkedebilecek bir **dil** verdiği gibi, bu duygularla elde ettiği müşahedeleri, zevkleri, ilim ve marifete çevirecek bir **akıl** ihsan etti. Ve insana, gerek kâinattan süzülerek onun imdadına gönderilen nimetleri ve gerekse kendi vücuduna yerleştirilen maddî ve manevî ihsanları takdir edebilecek bir **vicdan** lütfetti.

Hem o insanın sinesine, bu sonsuz ihsan ve ikramlara karşı, nihayetsiz bir muhabbetle mukabele edebilecek bir **kalb** yerleştirdi.

İnsan, kendisine hediye edilen o akıl ile, sadece bu dünya için yaratılmadığını, kendisinin, vazifesiz ve gagesiz olamayacağını idrâk eder.

Vicdanıyla, ona yapılan bu sonsuz ihsanlara karşı Rabbini ta'zim ve O'na hamd ve şükretmesi gerektiğini bilir.

Ubudiyetini yalnız Allah'a hasreder. O'na misil ve şerik koşmaz. İnsanın kalbindeki Allah sevgisi ancak ibadet ile tezahür eder, inkişaf edip kuvvet bulur.

Ve kalbiyle ancak Allah'a muhabbet eder; sevmeye lâyık bütün mahlûkatı da yine O'nun hesabına sever.

Faraza, insan dinen ibadetle mükellef olmasa bile ondaki akıl, kalb ve vicdan Allah'a ibadeti ve itaati emreder. Zira, bunları ancak ibadet tatmin eder.

Hiçbir şeye ihtiyacı olmayan O Ganiyy-i Mutlâk'ın bizim ibadetimize ihtiyacı olmadığı açıktır. Bilâkis, biz ibadete muhtacız.

İster istemez varacağımız o mahşer meydanında, o dehşetli hesap gününde, Cenâb-ı Hak biz insanlara:

"Ey kullarım! Ben sizleri yoktan var ettim. Sizin nihayetsiz ihtiyaçlarınızı yerine getirmek için bütün kâinatta olan nimetlerimle size teveccüh ettim. Vakti vaktine ihtiyaçlarınızı yerine getirdim. Ben dünyada rahmet ve inâyetimle sizinle beraber idim. O zaman siz kiminle beraberdiniz? Hamd ve ubudiyet Bana lâyık iken siz Beni unutup şükür ve ubudiyetinizi kimlere takdim ettiniz?"

dediğinde, ne cevap vereceğiz? O mukaddes huzurda ar, utanma ve hayadan hâsil olan manevî azab, cehennem azabından daha dehşetli olmayacak mıdır? İşte, kâfirlere; "**Keşke toprak olsaydık...**" dedirten de bu hâlden gelen şiddetli mahcubiyet olsa gerektir.

Evet, **İnsan ibadetsiz olmayacağı gibi, İslâmiyet de ibadetsiz düşünülemez.** Bu hakikati şöyle bir misâlle izah edelim:

Bir Müslüman köyü düşününüz. Bu köyde ezan okunmasın. Hiç kimse ne bayram, ne cuma, ne de vakit namazlarını kılmamasın. Hiçbir fert oruç tutmasın, zekât vermesin, hacca gitmesin. O köyde yaşayanlar Kur'ân okumasın, haram-helâl tanımasın, farz-vâcib nedir bilmesinler. Kalblerinde Allah sevgisi ve korkusu bulunmasın. O'nun nimet ve ihsanlarına karşı, hiç kimsenin hatırına hamd ve şükür etmek gelmesin...

Böyle bir köyün ahalisi, Kur'ân-ı Kerîm'in açtığı cadde-i kübrâya, Peygamber Efendimizin (SAV) hayat tarzına, başta sahâbe-i kirâm olmak üzere bütün evliyâ ve asfiyâyâ, bütün müçtehid ve mücedditlere, müfessir ve muhaddislere ve nihayet umum âbid, sâlih ve muttaki insanlara muhalif düşmezler mi?

Evet, İslâm sadece nazarî ve vicdanî değildir. Kur'ân-ı Kerîm'de birçok âyet-i kerîmede imandan sonra hemen sâlih amel zikredilmekle; **sâlih amelin**, imanın bir tezahürü olduğu ders verilmektedir.

İbadetle ilgili açıklamalarımıza Bediüzzaman Hazretlerinin, İşarâtü'l-İ'caz tefsirindeki şu güzel ifadelerle son verelim:

"...İnsanın (O) yüksek ruhunu inbisat ettiren ibadettir; istidatlarını inkişaf ettiren ibadettir; meyillerini temyiz ve tenzih ettiren ibadettir, emellerini tahakkuk ettiren ibadettir, fikirlerini tevsi ve intizam altına alan ibadettir. Zahirî ve bâtını uzuvlarını ve duygularını kirleten, tabiat paslarını izale eden ibadettir, insan muhakkak olan kemâlâtına yetiştiren ibâdettir, abd ile Ma'bûd arasında en yüksek ve en lâtif olan nisbet, ancak ibadettir. Evet, kemâlât-ı beşeriyenin en yükseği şu nisbet ve münasebettir."

Evet, peygamberlerin gönderiliş hikmeti, imanın esaslarıyla İslâm'ın şartlarını insanlara ta'lim etmektir. Yani, onların kalblerine, başta Allah'a iman olmak üzere, bütün iman hakikatlarını yerleştirmek ve bu imanlarını kemâle erdirecek ibadet vazifelerini onlara hakkıyla öğretmektir. İnsanın imanı, ancak bu ibadetlerle tekâmül

eder. Bir kulun Allah indindeki deęeri, O'na karşı kulluk vazifesinde göstereceęi hassasiyet ve itina nisbetindedir.

İbadetsiz iman bir meyve çekirdeęine teřbih edilirse, ibadetler onu geliřtiren ve meyvedar bir aęaç hâline getiren sebeblerdir. Biri güneş ise, dięeri hava, biri toprak ise dięeri su hükmündedir.

Peygamberler ve evliyâlar dahil hiçbir m'min, bu ibadet mükellefiyetinden istisna edilmemiştir. Hiçbir hususî fazilet ve meziyet, ibadet farzasının yerine kaim olamaz.